

Τέλος, τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή έκρινε ότι δεν υφίσταται επαρκές κοινοτικό συμφέρον βάσει εσφαλμένης εκτιμήσεως των περιστάσεων της υποθέσεως, τόσο νομικώς όσο και ως προς τα πραγματικά περιστατικά, δεδομένου ότι:

- 1) η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το δημοσιοποιηθέν προδήλως αντίθετο προς τον ανταγωνισμό αντικείμενο του συστήματος περιορισμένης επιλεκτικής διανομής του ομίλου De Beers·
- 2) η Επιτροπή δεν μπορούσε να εξακριβώσει τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα του συστήματος διανομής του ομίλου De Beers χωρίς να έχει καταρχάς εξακριβώσει τη δεσπόζουσα θέση και την ισχύ του ομίλου στην αγορά·
- 3) η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τα ευάριθμα στοιχεία της καταγγελίας που αποδεικνύουν τον εγγενώς καταχρηστικό και αντίθετο προς τον ανταγωνισμό χαρακτήρα του συστήματος·
- 4) η Επιτροπή υπέπεσε σε εσφαλμένη εκτίμηση της αποτελεσματικότητας των τροποποιημένων όρων του συστήματος παραπομπής στον Διαμεσολαβητή που προέβλεψε ο όμιλος De Beers για την επίλυση διαφορών σχετικών με την εφαρμογή του συστήματος διανομής, και
- 5) η Επιτροπή υπέπεσε σε νομική πλάνη και σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών κρίνοντας ότι το σύστημα διανομής του ομίλου De Beers δεν θέτει φραγμούς στην αγορά.

Προσφυγή 13ης Απριλίου 2007 — Agrofert Holding κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-111/07)

(2007/C 129/37)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Agrofert Holding a.s. (Πράγα, Τσεχική Δημοκρατία) (εκπρόσωπος: R. Pokorný, δικηγόρος)

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τόσο την απόφαση SG.E.3/MIB/md D (2007) 1360 της Επιτροπής, της 13ης Φεβρουαρίου 2007, επί της αιτήσεως προσβάσεως στα έγγραφα της υποθέσεως συγκεντρώσεως COMP/M.3543 — PKN Orlen/Unipetrol όσο και την απόφαση 16796/16797 της Επιτροπής, της 2ας Αυγούστου 2006,
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να προσκομίσει τα επίμαχα έγγραφα και
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Με την προσφυγή της, η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση, δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, της αποφάσεως της Επιτροπής της 2ας Αυγούστου 2006 (στο εξής: απόφαση Ι) και της επακολουθήσας επιβεβαιωτικής αποφάσεως της 13ης Φεβρουαρίου 2007

(στο εξής: απόφαση ΙΙ) επί της αιτήσεως προσβάσεως σε όλα τα μη δημοσιευθέντα έγγραφα που αφορούν τόσο το προ της κοινοποιήσεως στάδιο όσο και το στάδιο της κοινοποιήσεως της επίμαχης πράξεως συγκεντρώσεως.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι αμφότερες οι αποφάσεις αντιβαίνουν προς τον κανονισμό (ΕΚ) 1049/2001⁽¹⁾, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (στο εξής: κανονισμός), καθόσον δεν εμπίπτουν ούτε στις εξαιρέσεις που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, για την προστασία των εμπορικών συμφερόντων, των δικαστικών διαδικασιών και της παροχής νομικών συμβουλών ούτε σε εκείνες του άρθρου 4, παράγραφος 3, περί της προστασίας της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων.

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι οι εξαιρέσεις δεν ισχύουν για το σύνολο των οικείων εγγράφων, αλλά μόνο για τα μέρη τους εκείνα που περιέχουν επιχειρηματικά απόρρητα ή άλλες ευαίσθητες, από εμπορικής απόψεως, πληροφορίες. Επομένως, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η καθής μπορούσε είτε να κοινολογήσει ορισμένα μόνον αποσπάσματα των οικείων εγγράφων είτε να αποκρύψει εκείνα που περιέχουν τις εμπιστευτικές πληροφορίες χωρίς ούτε να διακυβεύσει τους σκοπούς των διενεργούμενων επιθεωρήσεων, ερευνών και οικονομικών ελέγχων, ούτε να προσβάλει τα δικαιώματα των κοινοποιούντων μερών ή των τρίτων ούτε να θίξει την προστασία της παροχής νομικών συμβουλών ή της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων του οργάνου αυτού. Επιπλέον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η καθής δεν εξέτασε χωριστά, όπως όφειλε, καθένα από τα έγγραφα τα οποία ενέπιπταν, κατά την άποψή της, στις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του Κανονισμού, αλλά απέρριψε γενικώς την αίτηση προσβάσεως απλώς και μόνο λόγω του ότι όλα τα έγγραφα περιείχαν επιχειρηματικά απόρρητα, των οποίων την κοινολόγηση απαγορεύει το άρθρο 17 του κανονισμού (ΕΚ) 139/2004⁽²⁾ του Συμβουλίου. Η γενίκευση αυτή είναι αντίθετη προς το άρθρο 4, παράγραφος 6, του κανονισμού.

Εξάλλου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι ως άνω εξαιρέσεις τυγχάνουν εφαρμογής μόνον οσάκις δεν υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον για την κοινολόγηση των οικείων εγγράφων. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, όχι μόνον υφίσταται εν προκειμένω παρόμοιο συμφέρον για την κοινολόγηση των επίμαχων εγγράφων, το οποίο απορρέει από τη ζημία που υπέστησαν τόσο η προσφεύγουσα όσο και μειοψηφούντες μέτοχοι της εξαγορασθείσας εταιρίας, αλλά υπερισχύει μάλιστα των εξαιρέσεων από το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι αμφότερες οι αποφάσεις παραβιάζουν την αρχή της διαφάνειας που καθιερώνει το άρθρο 1, δεύτερο εδάφιο, της

Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η καθής δεν επεξεργάσθηκε την επιβεβαιωτική αίτηση σε εύθετο χρόνο, όπως ορίζει το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού, αλλά απάντησε 100 εργάσιμες ημέρες μετά τη λήξη της προβλεπόμενης προθεσμίας.

⁽¹⁾ ΕΕ L 145, σ. 43.

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 139/2004 του Συμβουλίου, της 20ής Ιανουαρίου 2004, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ L 24, σ. 1).